

[Bertel Dahlgaard.]

vil sikkert i stort tal sige, at loven giver dem for lidt, og lejerne vil i stort tal synes, at lejeforhøjelsen bliver dem for byrdefuld; men det er alligevel min tro, at utilfredsheden ikke bliver så stor, som jeg oprindeligt regnede med.

Når denne lovgivning nu vil blive modtaget med relativ forståelse i begge lejre, i hvert tilfælde hos nogenlunde rimelige mennesker, skyldes det efter mit skøn først og fremmest, at der bliver skabt klarere linier i forholdet mellem ejer og lejer. Det radikale venstres forslag i udvalget om, at der af lejeforhøjelsen hensættes et beløb på 10 pct. af lejen i 1939 til indre vedligeholdelse, betyder, at der nu sker en skarp afgrænsning af ejerens pligter og lejerens rettigheder, så at den stadige strid med tusinder af nævnssager og retssager undgås.

Hertil kommer en anden virkning af denne hensættelse af 10 pct., som er af stor samfundsmæssig betydning. Den betyder, at de indre vedligeholdelses- og reparationsarbejder vil blive sat i gang gradvis, efterhånden som lejerne beslutter sig til at anvende de hensatte beløb. Derved undgås, at vedligeholdelsesarbejdet i de forsømte lejligheder pludselig sættes i gang overalt, hvorved der ville blive lagt beslag på så megen arbejdskraft, at andet nødvendigt byggearbejde ville komme til at savne arbejdskraft.

Når den nye lejelov ikke vil møde så megen modstand, skyldes det sikkert også, at finansministerens store statsskatteforslag er opgivet. Jeg er meget tilfreds med, at de, som jeg foreslog ved første behandling, afløses af en mindre forhøjelse af ejendoms-skatterne i købstæderne, svarende i princippet til den forhøjelse, der allerede er sket i hovedstaden, og jeg er meget glad for, at denne forhøjelse, sådan som jeg foreslog det dengang, tilfalder kommunerne selv, og at beløbet foreløbig henlægges til risikofonds til imødegåelse af eventuelle tab på kommunernes omfattende garantier for lån til boligbyggeriet eller senere anvendes

til finansiering af kommunal anlægsvirksomhed. Jeg tror, dette er et led i en fornuftig kommunal konsolideringspolitik, som kommunerne jo altid bør have for øje.

Under udvalgets forhandlinger har jeg fremdraget et spørgsmål vedrørende to-familieshuse. Det viser sig, at den lejeforhøjelse, husejerne i almindelighed får, vil være næsten uden betydning for ejeren af et tofamilieshus, idet forhøjelsen af lejerens leje vil medføre, at ejerens egen lejlighed sættes tilsvarende op i leje ved indtægtsopgivelsen til skat. Resultatet bliver derfor, at det hovedsagelig er staten og kommunerne, der indkasserer fordelene ved lejerens lejeforhøjelse. Der har været samråd med den højtærede finansminister om spørgsmålet, og jeg håber, at ministeren vil give tilsagn om, at sagen gøres til genstand for nærmere overvejelse inden ligningslovens behandling til efteråret.

Når vi nu står overfor afstemningen om de mange ændringsforslag, er det min tro, at der er grund til i det store og hele at være tilfreds med det resultat, udvalget gennem sit arbejde er nået frem til, navnlig når der ses hen til den overordentlig vanskelige opgave, vi stod overfor ved denne overgangslovgivning henimod frie forhold. Der er fra mange sider ydet værdifulde bidrag til dette resultat, og jeg påskønner ikke mindst det bidrag, det ærede medlem hr. Aksel Møller efter sin hjemkomst ydede under de sidste to dages forhandlinger. Jeg forstår, at det ærede medlem hr. Aksel Møller måtte føle en ganske særlig forpligtelse overfor denne lovgivning. Gennemførelsen af en ny huslejelov var den vanskelige opgave, det ærede medlem efterlod sig uløst, da han gik af som boligminister. Jeg erkender, at det ærede medlem nu har bødet på denne fejl gennem sin energiske indgriben, da han kom hjem.

I „Dagens Nyheder“ har i søndags en venningsindet skribent skildret alt dette ved at udnævne det ærede medlem hr. Aksel Møller til at være en katalysator. Skribenten forklarer derefter, at en katalysator er noget